

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

ze skargi R. P.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 1 kwietnia 2011 r.,

i poprzedzającym go wyrokiem Sądu Okręgowego

z dnia 10 listopada 2010 r.,

z powództwa R. P.

przeciwko H.P., W. W.,

oraz Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Apelacyjnemu w Ł.

i Wojewodzie X.

o odszkodowanie, zadośćuczynienie, rentę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 stycznia 2013 r.,

zażalenia powoda (skarżącego)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 listopada 2011 r.,

1. uchyla zaskarżone postanowienie,

**2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
pozostawia orzeczeniu kończącemu postępowanie
w sprawie.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę R. P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 1 kwietnia 2011 r., i poprzedzającym go wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 listopada 2010 r., wydanymi w sprawie z powództwa R. P. przeciwko H. P., W. W., Skarbowi Państwa – Prokuratorowi Apelacyjnemu w Ł. i Skarbowi Państwa – Wojewodzie X. o odszkodowanie, zadośćuczynienie, rentę i ustalenie.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że R. P. domagał się wznowienia postępowania zarówno przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji z powodu nieważności postępowania, do której doszło na skutek pozbawienia go możliwości działania. Zarzucił, że przed Sądami obu instancji reprezentował go pełnomocnik z urzędu, mimo że wypowiedział mu pełnomocnictwo. Ponadto Sąd odwoławczy nie odroczył rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, pomimo - zdaniem R. P. - usprawiedliwionej jego nieobecności na rozprawie i wniosku o jej odroczenie.

Sąd odwoławczy – po dokonaniu odpowiednich ustaleń faktycznych na podstawie akt sprawy – uznał, że nie ma podstaw do przyjęcia, iż R. P. został pozbawiony możliwości działania i odrzucił skargę o wznowienie postępowania, ponieważ nie została ona oparta na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu pełnomocnik R. P. zarzucił naruszenie art. 410 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zdaniem skarżącego w ramach wstępnego badania skargi na podstawie przytoczonego przepisu nie jest dopuszczalna merytoryczna ocena skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Wskazana w tym przepisie podstawa do odrzucenia skargi ze względu nieoparcie

jej na ustawowej podstawie zachodzi w sytuacji, w której skarga jedynie formalnie jest oparta na jednej z podstaw przewidzianych w art. 401-403 k.p.c., zaś przytoczone w jej uzasadnieniu okoliczności wskazują, że podstawa ta nie istnieje. Na etapie wstępnego badania skargi o wznowienie postępowania stwierdzenie, czy skarga opiera się na podstawowej powinno być zatem zasadniczo dokonane na podstawie twierdzeń zawartych w skardze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.). Wspomniany etap badania skargi nie obejmuje natomiast oceny, czy wskazana podstawa wznowienia jest uzasadniona, gdyż należy to do zakresu merytorycznego rozstrzygnięcia skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., II CZ 123/11, niepubl.).

Tymczasem z treści zaskarżonego postanowienia wynika wyraźnie – co trafnie zarzucono w zażaleniu - że Sąd Apelacyjny dokonał merytorycznej oceny wniesionej przez skarżącego skargi o wznowienie postępowania. Jej podstawę stanowiły oparte na aktach sprawy odpowiednie ustalenia faktyczne dotyczące przebiegu rozprawy przed Sądem Okręgowym w dniu 20 listopada 2010 r., treści pisma skarżącego z dnia 2 listopada 2010 r., sposobu wniesienia apelacji, treści pisma skarżącego z dnia 8 marca 2011 r., i przesłanego faksem wniosku skarżącego o odroczenie rozprawy apelacyjnej. Opierając się na tych ustaleniach, a nie na okolicznościach przytoczonych w skardze, Sąd uznał, że nie doszło do nieważności postępowania spowodowanej pozbawieniem R. P. możliwości działania. Rację ma zatem skarżący, że Sąd z naruszeniem art. 410 k.p.c. wydał zaskarżone postanowienie, albowiem wskazana przez niego przyczyna odrzucenia skargi o wznowienie postępowania jest rezultatem merytorycznej oceny skargi, niedopuszczalnej na etapie jej wstępnego badania.

Argumentu na rzecz zaskarżonego postanowienia nie dostarcza – wbrew przekonaniu Sądu - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99 (OSNP 2001, nr 14, poz. 133), albowiem zostało ono wydane w sprawie, której podstawa do odrzucenia skargi ze względu na nieoparcie jej na ustawowej podstawie wynikała już z samego uzasadnienia skargi.

Z przedstawionych powodów Sąd orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).